

... GOMBOKKAL JÁTSZOTTAK. (Lásd a 298. lapon.)

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

VA szinte elvörösödött a boszuságtól.

— Miért nem? Én szeretnék hozzájok menni.

— Nem tudod, mit beszélsz, kedves gyermekem. Csak annyit mondhatok, hogy én nem szeretem Kamillát, sem apját. Csuful viselték magukat irányomban.

Nagy csodálkozására azonban Éva szinte daczosan mondá:

— De én szeretem Kamillát... és ő rokona a nénikének, hát kell is, hogy szeressük.

Várhalminé meglepetve nézett fogadott leányára, aztán majdnem elszomrodva mondá:

— Ugy látom, már magához csábított az ő ravasz, hizelkedő beszédével. Vigyázz leányom, ne hallgass reá, mert rosszul jársz. De mivel már ő, úgy látom, behizelegte magát nálad, hát megmondom neked, mért nem szeretem. Te okos gyermek vagy, meg fogod érteni.

— Oh, tudom én már az egészet! felelé Éva.

És bensejében meg volt győződve, hogy Várhalminé valami furfangos dolgot fog mesélni, csak azért, hogy elidegenítse őt kedves barátnőjétől, kinek hűséget fogadott. De el is volt tökéelve, hogy akármit hall, nem fogja hinni. Mert az bizonyos, hogy Kamillának igaza van.

Várhalminé nem tudta micsoda gondolatok járnak Éva fejében, csak az bántotta, hogy Kamilla olyan dolgokról

beszélt Évának, melyek nem ilyen gyermek eszéhez valók. Azért tehát így szólt:

— Már tudod? Tehát beszélt neked erről a dologról? Képzelem, milyen gyönyörűséges mesét vert bele a fejedbe... abból látom, hogy szinte daczosan mersz hozzám szólani és titkoltad, hogy már tudsz valamit. Hát ilyen hálát érdemlek én tőled, én, a ki boldoggá akarlak tenni?

Éva arra gondolt, amit Kamilla mondott, hogy Várhalminé csak mulatságból vette őt magához, nem is lesz mellette sokáig jó dolga, csalja őt. Egy csöpp megbánást sem mutatott tehát a szemrehányó szavakra s Várhalminé egészen elkomorlyodva mondá:

— Látom, hogy csakugyan meg kell neked mondanom az egészet, ámbár nem helyes, hogy gyermek ilyesmivel foglalkozzék. De nem tűrhetem, hogy azok a gonosz emberek tele beszéljék a fejedet és ellenem uszítsanak, hogy rosszat gondolj felőlem.

Éva megint arra gondolt, amit Kamillától hallott. Ime, a néni kifakad ellenök, hát csakugyan gyűlöli őket; így persze nem is fog róluk jót mondani. Ebben volt is igaza, mert Várhalminé így szólt:

— Tudd meg most már tőlem is, hogy áll a dolog. Volt egy gazdag rokonunk, a kinek Kamilla atyja volt a kedvence. De ő rosszul hálálta meg a nagybácsi jóságát: nem csak nem érzett, hanem még csak nem is mutatott szeretetet a jó öreg iránt; terhére esett, ha a beteges agg emberrel kellett bajlódnia. Az öreg sokszor intette jóra, aztán fenyegette, de az

nem használt, Kamilla atyja csak nevetett és azt mondta:

— Beszélhet nekem az unalmas öreg! Szeretném tudni, miért bajlódjam vele? Ami vagyona van, az úgy is az enyém lesz, mert én vagyok legközelebbi rokona.

Annyiszor beszélt úgy, hogy az öreg is megtudta és nagyon megharagudott.

— Így vagyunk, kedves öcsém? No's hát meglátjuk, nem lett volna-e érdemes egy kis figyelmet mutatni az unalmas öreg iránt. Te arra számíatsz, hogy akármit csinálsz, végre mégis gazdag ember leszel? — mert ha meghalok, neked hagyom nagy vagyonomat? — Hát biz ebből semmi sem lesz.

És nem is lett belőle semmi, mert a nagybácsi nekem hagyta egész vagyont. Péter urfi dühöngött, de aztán megbékült, mert én kijelentém neki, hogy nem akarom magamnak tartani az egészet, hanem a fele jövedelmet neki adom. Nem kényszerített senki, nem is voltam vele köteles, de megtettem, mert csuf dolognak tartom, hogy rokonok egymás ellen törjenek. Ek-kép meg is voltunk egy ideig békességben egymással, mignem egyszer azt izenték, hogy nem érik be azzal, amit kapnak, hanem adjak oda nekik mindent, mert különben pört kezdenek ellenem, bíró elé viszik a dolgot.

Éva mindezt nagy figyelemmel hallgatta és néha-néha habozott bensejében, hogy talán mégis Várhalminének van igaza és nem Kamillának. De aztán szemrehányást tett magának, hogy ilyen könnyen cserben hagyná a kedves, gyönyörű Kamillát, a ki őt testvérének fogadta és

úgy is bánik vele s a ki mellett bizonyosan sokkal jobb dolga volna. Nem szabad tőle elpártolni. Azért hát Éva úgy vélte, roppant bölcsen teszi, ha így szól:

— Kamilla atyja bizonyosan azért kezd pört, mert azt hiszi, hogy igazság szerint övének kell lenni az egész vagyonnak, mert ő volt a nagybácsi legközelebbi rokona.

— Nem, kedvesem, azt ő nem hiszi, mert jól tudja, hogy nincsen semmi joga. Hanem más okból teszi. Vagy egy évvel ezelőtt tűz tört ki a házamban és sok minden elégett, közte fontos irások is. Ezt Kamilláék megtudták és mindjárt arra gondoltak, hogy talán elégett a nagybácsi végrendelete is; ha most bepörölnek, nem tudom bebizonyítani, hogy a nagybácsi nekem hagyta a vagyont. És fájdalom, attól félek, hogy meg is gyül a bajom, mert az a végrendelet csakugyan elégett.

— És akkor ők kapnak mindent, a mi most a nénié?

— No, az nem olyan bizonyos. Hanem az lehet, hogy sok bajt, kellemetlenséget okoznak nekem. De meg fogják bántani, ha megnyerem a pört. Jó rokonuk voltam, még halálom esetére is gondoskodni akartam róluk; de most ennek vége! Csuf kapzsiságuk, háladatlanságuk büntetést érdemel. És én meg fogom őket büntetni.

S a különben szelid, jóságos arcú Várhalminé oly haragosan nézett, hogy Éva szinte megijedt. De az a harag nem neki szólt, sőt hozzá Várhalminé nyájasan mondá ismét:

— Most már tudsz mindent. De ez különben nem gyermek fejébe való; azért

tehát ne is gondolj te ezekkel a komoly dolgokkal. Hanem most, mint okos gyermek, érteni fogod, mért nem szeretem Kamilláékat és miért nem akarom, hogy te érintkezzél velök. Ezt tudtokra is adtam és remélem, nem fognak többé házamba tolakodni.

Ez sehogysem tetszett Évának. Hát ő elvesztite Kamillát, a kivel örök barátságot kötött? Ki tudja, igaza van-e a néninek? Azt beszélhette, ami neki tetszett, csak hogy szépitse a maga dolgát. Aztán meg maga is mondta, hogy fél attól a pörtől, baja lesz... gyönyörű dolog volna, ha egyszer csak ez a szép ház és mind a nagy gazdaság a Kamilláék kezébe jutna. Várhalminének pedig pusztalnia kell, szegény lesz, ki tudja, hol huzhatja meg magát.

— Ugyan volt mit örülnöm, hogy ide jöttem Évike helyett... Kamilla szeret, maga mondta, hogy testvérének néz... és ő előre megmondta, mi fog történni. Mégis jó lenne egy kicsit beszélni vele.

Mindjárt irt is egy kis levelet, melyben tudtára adta Kamillának, hogy beszélt a néniel; ez sokfélét elmondott, ami másképp szól, mint amit Kamilla mondott, tehát szeretne találkozni vele, csak hogy a néni nem engedi. A levelet, mikor legelőször kiosonhatott az utczára, egy a sarkon álldogáló közszolgával elküldte Kamillának.

Délután, a mint nevelőnőjével kísért, egy fiu közeledett hozzá és levelet adott át neki. Mohón bontotta föl.

— Miféle levél az? kérdé a nevelőnő.

— Oh, semmi különös. Kamilla írja, hogy nagyon szeretne látni; sajnálja, hogy a néni nem ereszt hozzá; szeretné, ha kéréném a nénit, hogy néha mehessek hozzájuk. De ezt hiába tenném, a nénike már mondta, hogy nem szabad. Hát nem is teszem.

Ezzel darabokra tépte és elszórta a levelet. A nevelőnő nagyon meg volt elégedve Éva engedelmességével, pedig Éva ekkor egészen máson törte a fejét. A levélben pedig ez volt írva: »Minden esetre beszélnem kell veled. Iparkodjál, hogy holnap vagy egy órára hozzám szökhesél. Nagyon szeretném tudni, mit beszélt a néni. Tul kell járni a nevelőnő eszén. Amikor sétáltok, valami ürügy alatt hagyj el őt és jőjj hozzám.«

Éva egész este és éjjel is azon törte a fejét, mikép követhesse a tanácsot. Végre ki is találta. Mikor a nevelőnővel sétált és már haza felé menőbe voltak, így szólt:

— Ugy-e, nagyon unalmas, hogy mindig velem kell járnia?

— Dehogy kedvesem, felelt a nevelőnő. Ez kötelességem.

— Igen, de én tudom, hogy szeretne néha a maga kedvére menni ide vagy oda, ismerőshöz, rokonhoz.

— Az igaz, de nem lehet.

— Dehogy nem! Akár most mindjárt is megteheti. Én már ismerem a járást, nem vagyunk messzire házunktól, magam is haza találok.

A nevelőnőt meghatotta ez a figyelem. Csakugyan volt egy kis dolga, mert nem voltak messze Várhalminé házától. En-

gedte, hogy Éva maga menjen haza, ő pedig megfordult és másfelé ment.

Pár perccel később Éva már ott volt Kamillánál s terített asztal mellett pompás ozsonnánál ültek.

— Izlik a esokoládé? Szólt Kamilla rendkívül nyájasan. Igyál kedvesem még egy csészével. . . csak ugy, mint ha otthon volnál. Milyen pompás is volna az, ugy-e, ha mindig itt volnál mellettem!

. . . OZSONNÁNÁL ÜLTEK.

— Ah, ez valóban nagyon jó volna! is mondtál? Azt beszélte neked, hogy meg fog minket büntetni? Azt mondta?
 — No, ki tudja, hogy lesz. A nénikéd dolga alkalmasint nagyon rosszul áll. Mit — Igen, azt mondta, hogy eddig jó

rokon volt; megtette azt is, amire nem volt köteles, de ha megnyeri a pört, hát büntetni fogja a rossz rokonokat.

— És azt mondta neked, hogy bizonyosan meg fogja nyerni a pört?

— Nem, azt nem mondta... sőt ugy látszik, hogy fél.

— Ah, és mitől? Ezt szeretném én tudni.

— Azt mondta, hogy elégett valami irás... végrendelet vagy micsoda, amire nagy szüksége volna.

— Igazán? Azt mondta, hogy elégett?

És Kamilla fölugrott örömében.

— Igen, azt mondta, hogy e miatt sok baja lehet.

— Meghíszem azt. Igyál még egy kis csokoládét, kedvesem... egyél ebből a süteményből... aztán beszélj... nagyon érdekes az, amit beszélsz. Persze, te nem tudod, miről van szó... téged a nénike elámit, mert csak a maga mulatóságára gondol, nem szeret igazán... Bizonyosan jól tudta ő régen, mi fog következni; tudta, hogy el fogja veszteni a hamis uton szerzett vagyont és akkor senkije sem lesz, akkor majd jó lesz neki egy olyan ügyes, hálás fogadott gyermek, a ki gondoskodik róla.

Éva egészen elborzadt, mikor ezt hallotta. Tehát Várhalminé ilyen csuf, önző szándékkal vette őt magához? Milyen szerencse, hogy ez a Kamilla fölnyitotta a szemét! Mert utoljára bizony még talán meg is szeretne volna a nevelő anyját, hála akart volna iránta lenni. De már ebből semmi sem lesz. Kamilla, az már egészen más, azon meglátszik, hogy sze-

reti és őszinte. Illik, hogy viszont őszinte legyen.

Volt is olyan őszinte, hogy Kamilla már nem is kívánhatott többet. Elbeszélte Éva mindazt, amit Várhalminétől hallott és Kamilla mindinkább neki vidult, örömeiben meg is csókolta vendégét és így szólt:

— Nem is képezed, milyen jó híreket hoztál nekem. Most már nincsen semmi gondom.

Éva nem igen tudta, mivel okozott ilyen nagy örömet, de büszke volt rá, hogy kedves barátnője ennyire meg van vele elégedve. Az nem jutott eszébe, vajon Várhalminé is meg volna-e elégedve, ha tudná, hogy itt ül és elbeszéli, amit otthon hallott.

Mikor már jó ideig együtt voltak, Kamilla figyelmeztette, hogy ideje volna haza mennie, nehogy távollétét észre vegyék. S mikor Éva elment, Kamilla diadalmasan sietett apja szobájába.

— Apám, megtudtam, amit tudni akartunk. Ez az ostoba és háládatlan leány kifecsegte, mert Várhalminé bizott benne, elmondott neki mindent. A nagybácsi végrendelete csakugyan elégett, nincs meg többé.

— Igazán? Valót beszélsz?

— Igen, Várhalminé maga is aggodik.

— Akkor jól van, így már rövid idő múlva gazdagok leszünk. Még ma írok neki, hogy vagy adja át nekem szép szerivel valamennyi jószágát, vagy irgalom nélkül folytatom a pört és meg is fogom nyerni.

(Folytatása következik.)

A BÁBUK BOSZUJA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 296—297. lapokon.)

ZERE-SZÁMA nem volt annak, a hány bábut kapott a kis Vilmácska. A mama, a néni, a bácsi s mind a ki csak ismerte, mind hozott neki szebbnél szebbet, mert Vilmácska nagyon szeretett a bábuval játszani, csakhogy egy nagy baja volt: soha sem volt bábuja.

— De hogyan lehet az? szólt a mama akárhányszor nagy csodálkozással. Hiszen alig egy hete, hogy ujat kaptál.

— Igen, de mikor már eltört... leszakadt a feje... kitört a keze.

— Persze, mert kitörted, leszakítottad. Igazán rettenetes rontó gyermek vagy, testvére lehetnél a Rontó Palinak. Nem sajnálsz, hogy tönkre tenni azokat a szép bábukát? Igazi szivtelen kegyetlenség, amit velök mivelsz. Szerencse, hogy nem élnek, nem érzik.

Vilmácska csak az ajkait bigyesztette.

— No bizony, félnék is én tőlök, ha élnének is.

Hanem azért mégis jobb szerette, hogy nem élnek, így könnyebben kinyomhatja őket. Épen az este is összetört egy bábut és mikor lefeküdt, arra gondolt, milyen furcsa lett volna, ha az a bábu sír.

— Sirtam is, csakhogy te nem akartad meghallani, szólalt meg valaki egészen közlelől.

Vilmácska csodálkozva pillantott föl, — hát ott álltak a takaróján sorba mind a bábuk, melyeket az idén egy vagy más módon agyon nyomorított. Siralmas volt

rájok nézni s Vilmácska borzadva fordult el, magára huzta a paplant, de az nem használt, mert hallotta, a mint a nagy kalapos bábu, mely ép korában hercegekisasszony volt, így szólt:

— Ütött a büntetés órája. Ez a gonosz kis leány kegyetlenül bánt el velünk. Vicza, te vagy még legerősebb, reád bízom, hogy amit ő velünk tett, te is megteszed vele.

— Igen is, hercegekisasszony! Nagy gyönyörűségem fog telni benne.

A bábuk eltűntek, csak Vicza maradt ott és így szólt:

— Menjünk legelőször is megnézni, mit miveltél az este.

Hiába nem akarta volna Vilmácska, engedelmeskednie kellett. Fölkelt, fel is öltözött és mihamar ott voltak a másik szobában. A fekete czicza csodálkozva nézte a furcsa vendéget, Vilmácska pedig fölkapta labdáját, hogy majd leüti a lábáról ellenfelét; de amint szeme közé nézett, ijedten kiejtette kezéből a labdát. Ott heverték a földön az este eltört bábu darabjai és a boszuálló Vicza így szólt:

— Hogy többé ilyesmit el ne követhess, ezentul én fogom gondodat viselni, épen úgy, mint te nekünk. De mit látok! Milyen borzas vagy! Ül ide a székre, hadd fésüljelek meg.

Akarta, nem akarta, oda kellett Vilmácskának ülni. No, ez volt aztán a fésülés! A Vicza egy kitöredezett fésűt kerített valahol s azzal irtóztatóan tépte, cibálta Vilmácska haját, vérig karmolásza, úgy hogy a szegény leányka jajgatott a fájdalomtól.

— Jól van jól, csak jajgass! Te épen így fésültél minket, kitepted a hajunkat, fölrepezstedt a bőrünket. Ugy-é, kellemes az ilyen gyöngédség? No de most menjünk mosakodni.

Oda vitte egy csőbőr piszkos vízhez, beledugta a Vilmácska fejét és egy durva ruhával aztán törülte, dörzsölte olyan gorombán, hogy Vilmácska azt hitte, mindjárt leválik az egész feje bőre. Sikoltozott is torka szakadtából, szinte rengett bele a ház. De a kérlelhetlen Vicza elégedetten mondá:

— Ahá, nem tetszik? Sebaj, nekem sem tetszett. És én nem is ordítottam ily rettenetesen. Azért hát te se ordíts.

— De mikor szörnyen fáj!

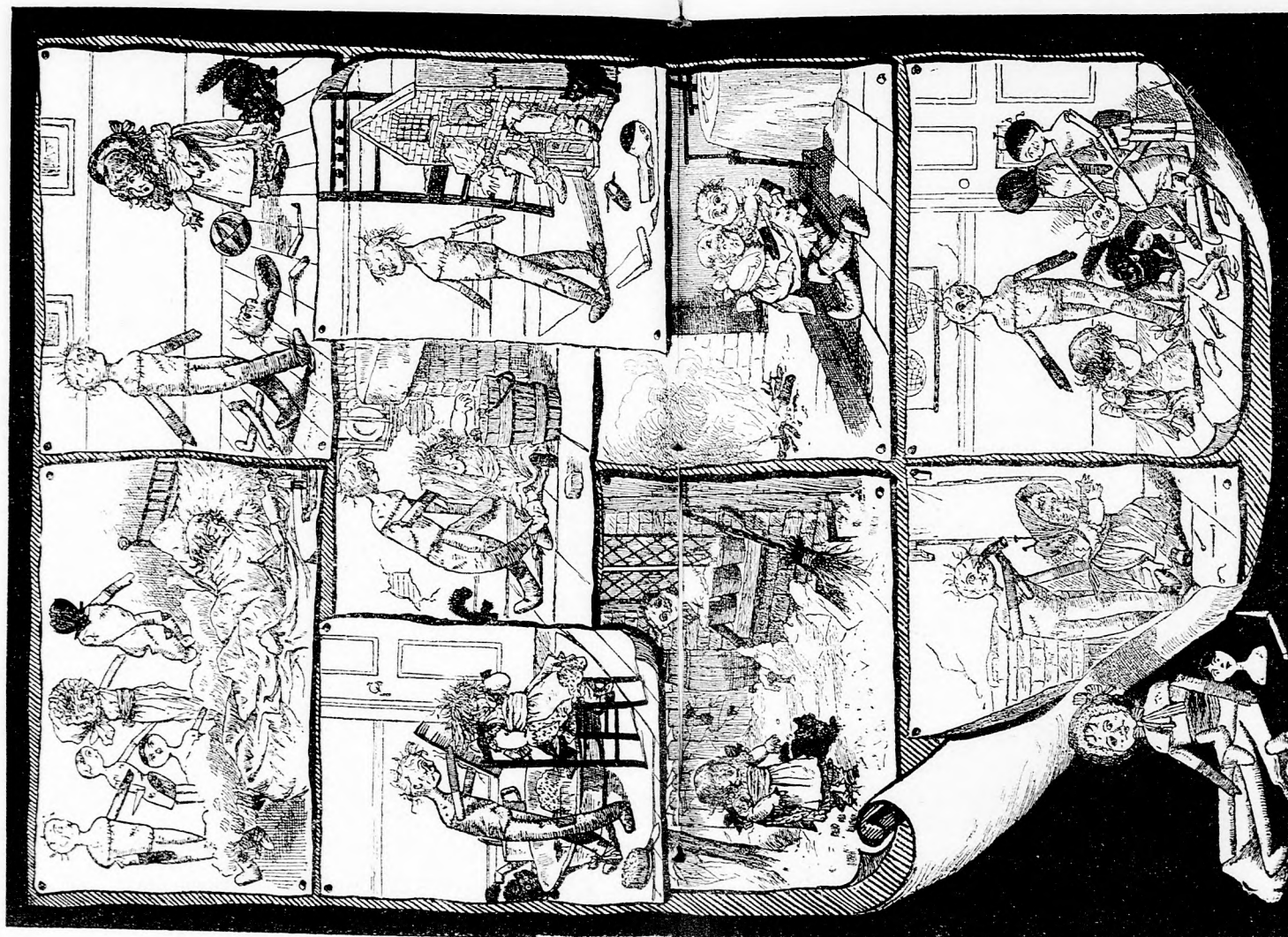
És még jobban sivalkodott.

— Micsoda? Te nem engedelmeskedel? förmedt rá a rettenetes Vicza. Megállj csak, mindjárt hűvösre zárlak, ott aztán kiabálhatsz kedvedre. Itt látom azt a kalitkát, melybe minket szoktál

bedugni, mikor olyan gonosz játékban telt kedved, mintha mi követtünk volna el

valami pajkos csinyt, pedig te voltál a makranczos. Mars be!

És benyomkodta a boldogtalan Vilmácskát a szűk kalitkába. Nem fért bele

egészen, keze-lába kilógott, majd megfult a szűk börtönben. Eleinte csöndesen türt, mert meg volt ijedve, hogy még

valami rosszabb történhetik vele. De végre már nem győzte békességes türéssel és újra kezdte a sivalkodást.

— Ugy? Nem tetszik a börtön?

Kidobta a ház elé. Odakint pedig esikorgó hideg téli idő volt, vastag hó borította a földet s metsző hideg szél fujt. Vilmácska bokáig gázolt a hóban s mi-

hamar egész testében didergett; emelgette a lábait, fujta a körmeit, s majd megvette az isten hidege. A Vicza pedig az ablakból gunyosan nézte.

— Jaj, megfagyok! rimánkodott Vilmácska.

— Megfagysz? Már azt nem engedem. Várj csak, mindjárt megmelegítelek.

Behozta és oda tartotta a tüzhöz.

— Így ni! Épen így tettél velünk: úgy melegengettél a tüznél, hogy megpörkölődtünk. Ez nagyon kellemes!

Az ám, olyan kellemes volt, hogy szegénynek majd szétrepedt a feje a forró lángtól.

— Jaj, szétszakad a fejem! ordítá Vilmácska.

— Igen? No sebaj, összeszögezzük, mint te tettetted egyik bábutársammal.

Rögtön hozott kalapácsot és szögeket vert

szólt Vicza. No hát menj ki a szabadba. Elégszer kint hagytál bennünket esőben, hóban; próbáld meg magad is.

bele a boldogtalan Vilmácska fejébe, a ki most már százszorosan bánta, hogy ilyen kegyetlenséget tudott egykor ő is

elkövetni. Mikor ezen is tul esett, így szólt a boszuálló Vicza:

— Most pedig következik a végítélet. Jöjjetek elő, testvéreim!

Ott termettek mind a tönkretett bábuk.

— Most törvényt látunk a kegyetlen leány fölött és amit ő tett velünk, azt tesszük mi is vele. Szétdaraboljuk: egyik leszakítja a fejét, másik a kezét-lábát, kinek mi tetszik.

Vilmácska kétségbeesetten omlott térdre és kegyelemért könyörgött. De a mint ő egykor nem ismert kegyelmet, úgy most ő sem kapott: megragadták és már épen le akarták szakítani a fejét, mikor nagyot ugrott és — kiesett az ágyból. Fölébredett és nagyot sóhajtott:

— Jaj de jó, hogy csak álmodtam ezt a borzasztó történetet. Hanem az igaz, hogy szörnyű dolgokat miveltem! Most tudom, mikor magamon álmodtam meg. Leszokom a kegyetlenségről, mert egyszer valami élő lényen is megtehetném, az pedig nagyon szenvedne.

És ezután Vilmácska nem rontotta el bábuít s nem tett rosszat senkivel.

AZ EZÜST GOMB.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

EZ IGY nem járja! Azt mondom, Rudi, játsszál becsületesen!

— Azt teszem is. Legyen eszed, Berti! Ki látta azt, haragudni játéknál, mert az ellenfél nyer.

Hárman voltak ott együtt: Rudi meg Berti, kik gombokkal játszottak és Jenő,

ki csak nézte a játékot. Nézte és látta, hogy Rudi csakugyan becsületesen játszik. Azért közbe is szólt:

— Nincs igazad, Berti, mert Rudi nem csal. Ügyesebben dob, mint te, azért nyer.

— Oh; azt előre tudtam, hogy te védelmezni fogod! Ti régi pajtások vagytok. De én jól láttam, hogy az imént odább toltá a gombot.

Rudi közel volt hozzá, hogy megharagudják.

— Ezt csak azért beszéled, mert kifogást keresel, hogy abba hagyj a játékot. Haragszol, mert vesztesz.

— Nem igaz, nem azért! Hanem azt nem tűröm, hogy csellel kifogj rajtam. Most már azért sem játszom tovább. És a mit eddig játszottunk, az sem érvényes. Ott vannak a gombok egy rakáson, mindenki visszaveszi a magáét.

És kinyújtotta a kezét, hogy fölmarkolja a fényes gombokat. De Rudi hamarabb ott termett és zsebre dugta. Dulakodni kezdtek s bár eddig jó barátok voltak, most mérgesen tekintettek egymásra, viaskodtak, mignem Jenő közbelépett és szétválasztotta őket.

— Add ide az én gombjaimat! kiáltá Berti haragosan. Velem ugyan nem fogsz többé soha játszani. Add ide!

— Ne félj, nem tartom meg, ami a tied. Itt van, válogasd ki.

És oda tartotta tenyerében.

— Még egy van, a legszebbik, az az ezüst gomb; add ide!

— Nálam nincs több.

— De igen, nálad kell lenni, az imént még láttam.

— Láttam magam is, de itt volt a többi közt... hova lehetett?

— Oh, rajtam így ki nem fogsz... csak add elő! Az valóságos ezüst, annak nagy értéke van.

— De ha mondom, hogy nincs nálam! Le kellett esnie a földre, mialatt viaskodtunk.

Keresték mind a hárman, nagy darabon kutatták, de az ezüst gomb nem volt sehol.

— Itt nincs, nem esett le. Már pedig el nem tűnhetett, szólta Bertti kemény, gyanúsító hangon.

— Csak nem hiszed, hogy eldugtam és el akarom lopni?

— Hát hol van?

— Nem tudom. A zsebemben hiába keresem... eltűnt, ez csodálatos.

— Az ám, nagyon csodálatos, szólta Bertti gunyosan. Hát én biz azt nem hiszem, hogy egyszerre úgy eltűnhetett. De most már nem törődöm vele, vissza sem venném tőled többé. Hanem annyit mondhatok, hogy játszani sem fogunk többé együtt, mert máskor még egyéb valami találna így eltűnni.

Ezzel Bertti gunyosan nevetett, elfordult és távozott. Rudi egészen elvörösödve nézett utána.

— Ezért még megfizetek neked! kiáltá aztán nagy fölindulással. Hallottad Jenő, mit mondott?

— Soh se törődjél vele, csitítá Jenő. Oktalan beszéd.

— De az nem addig van ám! Annyi, mintha azt mondta volna rólam, hogy tolvaj vagyok. És bizonyosan ezt fogja be-

szélni a pajtásainknak. Már az ilyen csufoságot nem tűrhetem el.

— Mondom, ne gondolj vele. Ismer mindenki, tudják jól, hogy becsületes fiu vagy. Bertti is bizonyosan megbánja sértő szavait. Jó barátok voltatok, nem érdemes egy haszontalan gombon összeveszni.

— Nem az én hibám. Te magad is láttad, hogy én szabályosan játszottam, de ő nem bírta tovább elviselni, hogy veszítsen; olyan gyarló ficzkó, hogy boszúságban képes volt engem ily csufos váddal megsérteni. Akármit beszélsz, ezt nem hagyom annyiban.

Hiába csitította Jenő, a felbőszült Rudi nem tudott megnyugodni. Nem is csekélység az, mikor tolvajsággal gyanúsítanak valakit, a ki mindig a becsület utján járt és nem követett el semmi hibát. Rudi tehát a mellett maradt, hogy Berttinak lakolnia kell a sértésért, csak hogy hamarjában nem tudta még, mit tegyen vele.

Nem is gondolkozhatott most ezen sokáig, mert ütött az óra, iskolába kellett menni, lezke közben pedig Rudi, ki szorgalmas tanuló volt, nem gondolt egyébre semmire. Mire a lezkekének vége lett, a tanulás, figyelés közben kissé el is mult nagy dühe; de arról szó sem lehetett, hogy elfelejtse a sértést. Boszus és kedvetlen volt, a fiuk hiába hivogatták játszani.

— Ha nem jössz, maradsz, mondák neki s ott hagyták.

Csak Jenő maradt mellette.

— Mit csinálunk estig? kérdé. Menjünk a mezőre, ott lapdázunk a fiuk.

— Nincs kedvem lapdázni. Tudom, Bertti ott van.

— Hát legalább sétálunk egy kicsit, aztán nézzük a játékot.

Ebbe Rudi beleegyezett s kísértáltak a mezőre. Keresztül kellett menni a vaspályán, azon túl terült el a pázsitos rét, melyen a fiuk lapdázni szoktak. Csakugyan ott volt egy egész csapat és Berti is vigan mulatott köztök. Ennek láttára Rudi megint kedvetlenebb lett. Folyvást törte a fejét, mivel álljon boszut megbántóján, de még nem találta ki, Jenőt pedig hiába kérdezte, mert az nem tudott jó tanácsot.

— Utoljára is azt teszem, dörmögte Rudi, hogy kihivom birkózásra és jól a földhöz teremtem; majd elmegy a kedve attól, hogy máskor is megsértsen. Meglátjuk, tudja-e magát védeni, ha olyan híres, hetyke vitéz.

Berti ezalatt keveset törődött azzal, miket gondol Rudi, hanem lapdázott vigan a többiekkel. Rudi és Jenő messziről nézték. Épen ott álltak, a hol a kocsit vezetett keresztül a vaspályán, ez a kocsit pedig most korláttal volt elzárva, ami azért történik, hogy senki se menjen a vaspályára, mikor a vonat közeledik. Mert a hatalmas gőzmozdony mindent agyon-gázol, összemorzsol.

Tudták ezt a fiuk is, de nem gondoltak rá. Pedig épen most nagyon jó lett volna rá gondolni. Egyik fiu egy erős ütéssel épen a vasut felé röpitette a lapdát. A lapda a sinek közé esett.

Épen Bertin volt a sor, hogy elhozza a lapdát és sebes futással meg is indult érte. Mikor már a korláthoz ért, játszótársai ijedten kiáltoztak:

— Megállj Berti! Jön a vonat!

De Berti vagy nem hallotta a figyelmeztetést, vagy ha hallotta is és látta a gyorsan előre rohanó vonatot, talán azt hitte, hogy még van ideje elkapni a lapdát. Neki iramodott a korlátnak és keresztül ugrott a sinekre. Rudi, ki ott állt közel, megfordult, hogy lássa, milyen ügyesen ugrik ellensége. De biz azt nem látta, hanem valami egészen mást: Berti, a mint a korláton keresztül ugrott, végig terült a sineken és mozdulatlan maradt.

A fiuk fölkiáltottak ijedtökben, de eleinte még azt hitték, hogy Berti csak meg akarja őket tréfálni: egészen közelre várja be a dübörgő mozdonyt, aztán hirtelen fölugrik s nem lesz semmi baja. De a vonat már alig pár lépésnyire volt és Berti mégsem mozdult.

— Valami baja történt, megütötte magát és elájult ...

— Vége van, agyon gázolja a vonat! Jaj Istenem!

És mindnyájan sápadozva, rémülten kiáltozva álltak ott, mozdulni egyikök sem mert ... mit is tehettek volna? Még egy pillanat és a gőzmozdony darabokra morzsolja Bertit ... de ebben a pillanatban Rudi átugrott a korláton, villámgyorsan fölkapta a földön heverő Bertit és hátra ugrott vele. Már nem volt annyi ideje, hogy egészen biztos távolságra vonulhasson vissza, a rohanó gép elütötte, de már szerencsére csak félig érte. Így is nagyot lökött rajta s Rudi a karjaiban tartott Bertivel együtt oldalt bukott a korláthoz.

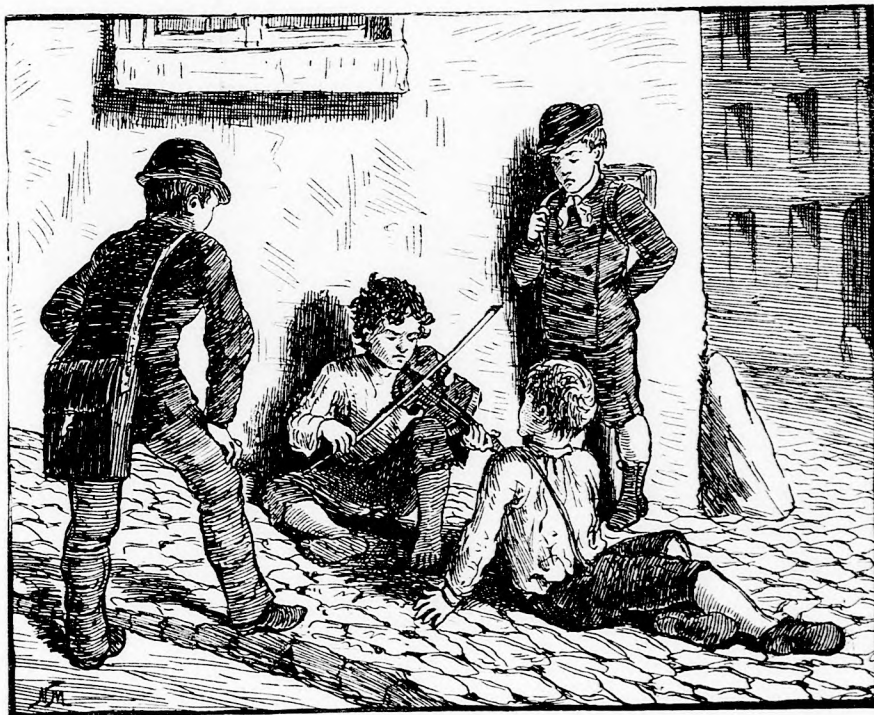
A vonat pár pillanat alatt elrohogott s a fiuk odagyültek Berti és megmentője mellé. Rudi a nagy ütődéstől kissé elkábult, de csakhamar lábba állt, míg Berti

csak nagy sokára kezdett eszmélni. Homlokáról vér csorgott, mert a mint a lapda után ugrott s elesett, beütötte a fejét a sinekbe s ettől ájult el. A mint föleszmélt, szinte bámult, hogy élt.

— Hát nem gázolt el a vonat? kérdé.

— Köszönd Rudinak, hogy élsz, szólt Jenő. Csak neki volt bátorsága, hogy megmentsen.

Rudi éppen levetette kabátját és nézgette, mert a nagy esésben elszakadt. Berti szégyenkezve ment hozzá és kezét nyújtá:

A KIS CZIGÁNY. (Lásd a 302. lapon.)

— Kedves Rudi, nem tudom én azt eléggé megköszönni, amit velem tetél... kivált mikor okod volt rám haragudni...

— No bizony, talán csak nem hagytalak volna veszni egy hitvány gomb miatt? Az igaz, hogy a sértésért bosszura

gondoltam, de legföljebb olyanra, hogy egy kicsit birkózunk és földhöz váglak.

— E helyett pedig megmentettél és még saját életedet is kockáztattad, pedig akkor ellenségek voltunk! szólt Berti könyezve. Bocsáss meg, soha sem foglak oly csuf gyanuval még gondolatban sem

megbántani. Tudom, hogy te a legjobb szívű fiú vagy.

— Jól van jól, felelt Rudi vigan. Nem is haragszom már, de mégis szeretem, hogy ez a veszedelem történt.

Csodálkozva néztek rá. Rudi pedig kabátját tapogatva, mondá:

— Ha ez a baj nem történik, nem szakad el a kabátom, nem vizsgálgatnám s nem tudtam volna meg egyhamar, hova lett az az ezüst gomb. Most már érzem. . . itt van ni, a bélés közé csuszott, mert lyukas a zsebem. Nem gondoltam rá.

A bélés közül csakugyan előkerült a vitás gomb. Bertí átvette és így szólt:

— Elveszem emlékül s valahányszor látni fogom, figyelmeztetni fog arra, hogy játékban csunya dolog megharagudni a veszteségért s még csunyább sértő gyanúsítással illetni valakit. Ha nem tartanám szavamát, emlékeztessetek az ezüst gombra.

Nem volt rá szükség. Rudi és Bertí azóta jó barátok.

A KIS CZIGÁNY.

(Képpel a 301. lapon.)

UTCZA sarkon cigány gyerek
Egyedül,
Élőkapja hegedűjét
S hegedül.
Bús nótát hűz s hegyébe víg
Dalokat,
Hordja széjjel a szellő a
Hangokat.

De magában nem sokáig
Muzsikált;
Egyszerre csak egy éles hang
Fölkiált:

»Jertek fiúk, muzsika szól,
Hallgassuk!
Czigány gyerek! . . . Honnan került?
Vallassuk!

»Nos, hogy hínak, honnan jöttél
Te ide?
Játékkoddal kinek jársz a
Kedvébe?
A rendőr, ha itten lát meg
Tégedet:
Muzsikádnak egyszeribe
Véget vet!«

Szomorúan a fiúcska
Válaszol:
»Ott születtem falu végén
Valahol.
Apám elhalt épen a mult
Heteken,
Otthon fekszik édes anyám
Betegen.

»Kis hugocskám ott kuczorog
Mellette,
Szegény apánk, ah mennyire
Szerette!
Nincs most, aki a karjain
Hordozza,
Jó anyánkat nincsen a ki
Gondozza!

»Hej pedig, amig fenjárt, hogy
Dolgozott!
Minden nap egy jó falatkát
Csak hozott.
Meszelővel estig házról
Házra járt,
S némelyik nap csapott bizony
Jó vásárt.

»De hogy multkor a nagy láz le
Döntötte,
Sanyaruság ütött tanyát
Körötte;

*Nincsen ágyunk, csak szalma van
Alattunk —
Nincsen sokszor egy betevő
Falatunk.*

»Mondok: azt a hegedűt le
Akasztom —
Vele a jó szívet könnyre
Fakasztom.
Vagy utánzok a hurjain
Kis dudát —
Ha bus, ha vig: tán csak vet egy
Piczulkát.

»Azért házom hol búsan, hol
Vidámon —
Ha segítnék az én édes
Anyámon.
Azért rovom hegedűvel
Az utcát, —
Kenyérkére adjanak egy
Piczulát!«

Összenéznek a fiuk — s im
Egyszerre
Részvét könyje az arcukon
Leperge.
Baj is az, ha ma nem esznek
Ozsonnát! . . .
Pénzüket a kis cigányoknak
Od' adják.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX köt. 17-dik
számában közölt képrejtvény megfejtése:
„Labirint.“

Helyesen fejtették meg: Rédl
testvérek, Jerikoglu Irénke, Schütz Aladár és
Lajos, Komlós Alice, Hegedűs Paula, Róza és
Béla, Könczey Mariska, Weisz Béla és Kornél,
Látkó Hugó, Dózsa Aranka és Ödön, Latkóczy
Étel (ugy emlékszem, hogy egyszer már intette-
lek, ne küldj Forgó bácsinak, de másnak sem,
olyan pórias német jellegű levelet; ha nem
veszed figyelembe intésemet, jövőre én is kényte-
len leszek figyelmen kívül hagyni a te leveleidet.
Reményem, nem kerül rá a sor. F. b.) Jelenik
Adél, Jablonszky Jolán, Magyary Margit, Borom-
bovics Róza és Jozefin, Messzer Róza, Uferbach

Mariska, Klein Sándor, Pösel Gizella, Jacobovics
Leó és Jenő, Somssich Tihamér és Ödön, Ferenczy
Károly, Borszék Elvira, Graus Aladár és Róbert,
Telepy Kordélia, Spitzer Szidónia, Merza testvé-
rek, Zágler Irén, Emánuel Róza, Rajner Ilona,
Mailáth Flóra, Dezsán Péter, Bernrieder Józsi,
Pfeifer Jenő és Béla, Donáth Dezső, Kánitz
Gizuska, Hajas Esztike és Gyula, Székely Ala-
dár, Szemző Aglaé, Vatter Erzsébet, Hirschl
Matild, Prohaszka Jenő, Ujhelyi Emma, Mekler
Oszkár és Bódog, Fisch Paula, Hubert Czilka,
Sárika és Lipót, Karakásevics Jozefin, Rechnitzer
Matild és Soma, Kaufmann Artur, Jankovics
Margit, Redlich Ella, Ernst Miklós, Sternfeld
Vidor, Pete Janka, Fromm Erzsike, Illyés test-
vérek, Boér Panni és Gizi, Kűszler Gizella, Geiger
Tercsi és Lóri, Váczy Margit, Páll Béla, Isaák
Sára, Batizi Évike, Béra Anna, Dull Andor, Lion
Juliska, Kovács Mariska és Dezső.

*
A »KIS LAP« XXIX. köt. 17-ik
számában közölt számrejtvény megfejtése:
1 férfi = 3 frt., 5 nő = 10 frt., 14
gyermek = 7 frt. Összesen husz mun-
kás = 20 frt.

Helyesen fejtették meg: Komlós
Alice, Schütz Aladár és Lajos, Rédl testvérek,
Freund Szidónia és Rozália, Radány Margit,
Emmi és Jolánka, Weisz Béla és Kornél, Falken-
heim Ernő, Dózsa Aranka és Ödön, Latkóczy
Etel, Frölich Dóra, Jablonszky Jolán, Spitzer
Ödön, Borombovics Róza és Jozefin, (a megfejt-
ők közt azért nem voltatok, mert tépett, rong-
gyos szélű levélben írtatok meg. F. b.) Szentés
Lajos, Uferbach Mariska, Milesz Erzsike és
Ilonka, Klein Janka és Soma, Jacobovics Leó és
Jenő, Somssich Tihamér és Ödön, Ferenczy
Károly, Klein Sándor, Andorka Emma, Stegleh-
ner Margitka, Freund Sándor, Könczey Mariska,
Borszék Elvira, Graus Aladár és Róbert, Irinyi
Aurel, Manojlovics Melanie, Spitzer Szidónia,
Merza testvérek, Zágler Irén, Weidlich Irma,
Engelthaler Laczi, Eirer Zsigmond, Pazár Laczika,
Bernrieder Józsi, Pfeifer Jenő és Béla, Kiss
Emma, Kanitz Gizuska, Hajas Esztike és Gyula,
Hischler Gyula és Pista, Falcione Sarolta, Szemző
Aglaé, Vatter Erzsébet, Hirschl Matild, Mekler
Oszkár és Bódog, Hubert Czilka, Sárika és Lipót,
Rechnitzer Matild és Soma, Kaufmann Artur,
Jankovics Margit, Ernst Miklós, Sternfeld Vidor,
Stankay Évike és Ilka, Fromm Erzsike, Illyés
testvérek, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Boér
Panni és Gizi, Kűszler Gizella, Geiger Tercsi és
Lóri, Váczy Margit, Páll Béla, Isaák Sára, Bret-
ter Gizella, Béra Anna, Rosenspitz Rózsa és
Strolta, Allein Adolf. *

A »Kis Lap« XXIX. köt. 16-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Mailáth Flóra, Merza testvérek Doromb Gyula, Kűszler Gizella, Geiger Teresi és Lóri, Páll Béla, Bretter Gizella,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Keszely Andor. A kiállítási tér épületeinek legnagyobb részét lebontják. De van hozzá remény, hogy a gondozott gyepék és ültetvények megmaradnak a városerdő díszére. — **Szemkö Aladár.** A szalánczi nagyobb lányok, mint írod, esodálkoznak rajta, hogy én »csak úgy tegezem őket, pedig nem is ösmerjük egymást.« Az igaz, hogy személyesen nem ismerem őket. De én minden kis olvasómat *gyermekemnek* tekintem, s azért hoztam be lapomnál, a ti közös szellemi tanyátonkon, ezt a családias szokást. Persze csak a *kis* olvasóimmal vagyok oly bizalmas viszonyban. Azokat a »nagyobb lányokat« nem sorolhatom már az aprók közé s így, hogy kedvökben járjak, egész gavallérosan meg fogom őket kisasszonyozni. De kijelentem, hogy kérésökre sem fogok a régi kedélyes megszólításhoz visszatérni. Még csak annyit: hogy ritkán tudhatom azt, *hány éves* az olvasó, aki leveleiben hozzám fordul. — **Ernst Miklós.** A betűrejtvényeid szabatosan vannak megszerkesztve. De, amint láthatod, ebbe a formába úgy bele gyakorlódott már az én kis népem, hogy a megfejtés alig kerül már fáradságába. Pedig egy kis fejtörést akarok szerezni neki, hogy diadala annál jobban essék. Az újabb feladványokból láthatod, mily irányt követek most. Tégy kísérletet benne. Ügyességednek sikerülni fog. Rajzaid takarósa. — **Lübek Adél.** Iskolai dolgozatnak nagyon beválik. De arra, hogy közre bocsássam, nincs elég érdekesen kidolgozva. Hát azt vetted-e észre hogy a leveled papirosa rojtos? Én észrevettem. — **P. M. A.** Ha a fordító nevét megtudom, a czikkceskét örömmel közlöm. — **Telep Corde-lia.** Szívesen látlak a »Kis Lap« zászlaja alatt téged is. — **Ferenczi Károly.** Hogy mikor lesz Magyarország 1000-dik évfordulója? — azt kérdezed. Persze a honalapítás ezredéves fordulóját érted alatta. Hja, erre nézve még a tudósok nincsenek egészen tisztában. A magyar tud. Akadémiaiban folynak is erre nézve a történelmi buvárlatok. Mihelyt eredményre vergődtek a jeles férfiak: ebben a rovatban megüzenem. — **Szilágyi Rózika.** Gondos írásod, kedves levelkéd nagy örömmre szolgált. — **Bukovszky Margit.** Én csak az »Illustrirte Zeitung für Kleine Leute« címűt ismerem s a német nyelv gyakorlatára falkalmatosnak is találok. Megjelen Lipcsében Opetz kiadásában s megrendelhető minden hiteles könyvkereskedés által. —

Radány testvérek. Kedves atyátok üdvözlését a legszívesebben viszonzom. — **Váczy Margit.** Ugyan ez a földvány rég óta ismeretes, csak-hogy a farkassal, kecskével s a káposztafejjel: így kedvesebb is, mint a vérengző inasokkal való változat. — **Freund testvérek.** A képrejtvények már régen jelentek meg a »Kis Lap«-ban. A betűrejtvény meg nagyon is könnyű s ezenfölül szerkezeti hibája is van, mert a »feketéből« p, a t kinaradt, s hiányzik a »fekete« előtt egy a betű. De ezek nem akadályoznak megjelenését, csak valamivel fogasabb volna. — **Szász Pirokka.** Nagyon is könnyű a feladat. — **Donáth Dezső.** A te jó Marczai bácsid szeretetére, ki számodra megrendelte a »Kis Lap«-ot, ezután is tedd érdemessé magad. A kicsike Saroltának üdvözléteimet. — **Freund Sándor.** Az egyiket megrajzoltatom, csak-hogy kibővíve. — **A. Gy.** A gyermek saját írását követelem s a küldött földványokra nézve annak biztosítását, hogy az ő saját munkája. — **Roth (v. K.?) Gyula.** Beküldöd a képrejtvény megfejtését így: »*lábab érint.*« Mit jelent ez? — **Jablonszky Jolán.** Nagyon régi tréfa az, kis leányom! — »**Kis deákok** (helyesebben *diákok*) és »**Kis leánykák regulája**« című könyvecskéket vettem, de azokat gondatlan szerkesztésükönél fogva nem ajálhatom. — **Redlich Ella.** Mi értelme volna annak, ha neked az »*Eva és Évike*« történetének a folytatásait és a végét előre megmondanám? Hogy Évát nem szereted, s a kis Éviket annál jobban, ez csak helyes érzésed s emellett bizonyít, hogy ézeljád ez az erkölcsi rajzolat elérte.

(Vége következik.)

BÜNTETÉS.

Részben piszkos vagy rongyos szélű papiroson írtak, részint piszkos, pecsétes írásu levelet küldtek a következők, kiknek megfejtéseit s kérdéseit tekintetbe nem vehetem. Az illető nevek kezdőbetűi: *Sch. M. — R. E. — G. E. — D. S. — Szt. L. — I. N.*

F. b.

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: *Somsich Elvira* 1 frt.

Ezen adakozás ki van mutatva a »*Neumzet*« című napilapban.

Az *Ég áldása* legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.